Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 3ης Δεκεμβρίου 2015*

«Εξωσυμβατική ευθύνη — Αναφορά προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο — Ανάρτηση στην ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου ορισμένων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα — Έλλειψη κατάφωρης παραβάσεως κανόνα δικαίου ο οποίος απονέμει δικαιώματα σε ιδιώτες»

Στην υπόθεση T-343/13,

CN, κάτοικος Brumath (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από τον M. Velardo, δικηγόρο,

ενάγων,

υποστηριζόμενος από τον

Ευρωπαίο Επόπτη Προστασίας Δεδομένων (ΕΕΠΔ), εκπροσωπούμενο αρχικώς από τις A. Buchta και V. Pozzato, στη συνέχεια, από την A. Buchta, την M. Pérez Asinari, τον F. Polverino, τον M. Guglielmetti και την U. Kallenberger,

παρεμβαίνοντα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον N. Lorenz και την S. Seyr,

εναγομένου,

με αντικείμενο αίτημα αποζημιώσεως προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας και της ηθικής βλάβης που ο ενάγων υποστηρίζει ότι υπέστη συνεπεία της αναρτήσεως ορισμένων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα τα οποία τον αφορούν στην ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Frimodt Nielsen, πρόεδρο, F. Dehousse και A. M. Collins (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 24ης Μαρτίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Έως το 2011 ο ενάγων, CN, ήταν υπάλληλος του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στις 23 Σεπτεμβρίου 2009 υπέβαλε αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σχετικά με την υποστήριξη η οποία παρέχεται στα μέλη της οικογενείας υπαλλήλου της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα οποία έχουν αναπηρία, τις δυσχέρειες τις οποίες αντιμετωπίζουν οι υπάλληλοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης με προβλήματα υγείας κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας τους και τον δυσμενή χειρισμό της υποθέσεώς του από το Συμβούλιο, μέσω ηλεκτρονικού εντύπου το οποίο ανευρίσκεται στην ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου.

2 Στις 8 Ιανουαρίου 2010 ζητήθηκε η γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σύμφωνα με το άρθρο 202, παράγραφος 6, του κανονισμού του Κοινοβουλίου (ΕΕ 2011, L 116, σ. 1, στο εξής: εσωτερικός κανονισμός), νυν άρθρο 216, παράγραφος 6, του εσωτερικού κανονισμού, όπως ισχύει από τον Ιούλιο του 2014.

3 Στις 15 Ιανουαρίου 2010 η επιτροπή αναφορών του Κοινοβουλίου ενημέρωσε τον ενάγοντα ότι η αναφορά του είχε κριθεί παραδεκτή.

4 Κατόπιν της απαντήσεως της Επιτροπής, στις 15 Μαρτίου 2010, η επιτροπή αναφορών αποφάσισε να θέσει την αναφορά στο αρχείο και ενημέρωσε σχετικώς τον ενάγοντα, στις 14 Ιουνίου 2010.

5 Κατόπιν της θέσεως της αναφοράς στο αρχείο, το Κοινοβούλιο δημοσίευσε στην ιστοσελίδα του έγγραφο σχετικά με την αναφορά αυτή, υπό τον τίτλο «ανακοίνωση στα μέλη» (στο εξής: ανακοίνωση). Στην ανακοίνωση περιγραφόταν συνοπτικώς το περιεχόμενο της αναφοράς καθώς και η απάντηση της Επιτροπής. Μεταξύ άλλων, αναφερόταν το όνομα του ενάγοντος, με τη σημείωση ότι αυτός έπασχε από σοβαρή ασθένεια δυνάμενη να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή του, και ότι ο γιος του είχε σοβαρή διανοητική ή σωματική αναπηρία.

6 Τον Μάιο του 2011 ο ενάγων ετέθη σε αναρρωτική άδεια από το Συμβούλιο λόγω της καταστάσεως της υγείας του.

7 Τον Απρίλιο του 2012 ο ενάγων απέστειλε ηλεκτρονικό μήνυμα στην υπηρεσία «Europe direct contact centre» της Επιτροπής, η οποία το διαβίβασε στο Κοινοβούλιο στις 10 Απριλίου 2012. Με το ως άνω ηλεκτρονικό μήνυμα, ο ενάγων ζητούσε την απόσυρση της ανακοινώσεως από την ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου.

8 Στις 20 Απριλίου 2012 το Κοινοβούλιο απάντησε στον ενάγοντα ότι είχε αποσύρει την ανακοίνωση από το διαδίκτυο.

9 Στις 31 Αυγούστου 2012 ο ενάγων επανήλθε στο αίτημά του μέσω του δικηγόρου του διότι, κατ' αυτόν, τα επίμαχα προσωπικά δεδομένα ήταν ακόμα ορατά στην ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου.

10 Στις 24 Σεπτεμβρίου 2012 το Κοινοβούλιο απάντησε ότι η δημοσίευση της ανακοινώσεως ήταν νόμιμη. Προσέθεσε, ωστόσο, ότι τα προσωπικά δεδομένα του ενάγοντος θα απαλείφονταν από το διαδίκτυο, παρά την έλλειψη οιασδήποτε σχετικής νομικής υποχρεώσεως του Κοινοβουλίου.

11 Το Κοινοβούλιο επισήμανε, απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, ότι οι τελευταίες πράξεις διαγραφής όσον αφορά τις συνήθεις μηχανές αναζητήσεως έλαβαν χώρα στις 8 Οκτωβρίου 2012.

12 Στις 4 Δεκεμβρίου 2012 ο δικηγόρος του ενάγοντος επανήλθε στο σχετικό αίτημα, επισημαίνοντας ότι τα επίμαχα προσωπικά δεδομένα ήταν ακόμα ορατά στο διαδίκτυο.

13 Στις 10 Ιανουαρίου 2013 το Κοινοβούλιο απάντησε στον δικηγόρο του ενάγοντος ότι, κατά τη γνώμη του, η συμπεριφορά του ήταν νόμιμη. Προσέθεσε ότι όλα τα αναρτημένα στην ιστοσελίδα του έγγραφα είχαν τύχει επεξεργασίας ή τελούσαν υπό επεξεργασία, ώστε να απαλειφούν τα προσωπικά δεδομένα του ενάγοντος.

14 Κατά τον ενάγοντα, τα επίμαχα προσωπικά δεδομένα ήταν διαθέσιμα στο διαδίκτυο τουλάχιστον κατά την τελευταία ως άνω ημερομηνία.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Ιουνίου 2013, ο ενάγων άσκησε την υπό κρίση αγωγή.

16 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Οκτωβρίου 2013, ο Ευρωπαίος Επόπτης Προστασίας Δεδομένων (ΕΕΠΔ, στο εξής: Επόπτης) ζήτησε να παρέμβει στην υπό κρίση διαδικασία υπέρ του ενάγοντος. Με διάταξη της 21ης Νοεμβρίου 2013, ο πρόεδρος του έκτου τμήματος επέτρεψε την παρέμβαση αυτή. Ο Επόπτης υπέβαλε το υπόμνημα παρεμβάσεως στις 7 Φεβρουαρίου 2014. Οι διάδικοι υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επ' αυτού εντός των προθεσμιών που είχαν τεθεί.

17 Ο ενάγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να υποχρεώσει την Ευρωπαϊκή Ένωση και το Κοινοβούλιο να του καταβάλουν ποσόν ύψους 1 000 ευρώ προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας που υπέστη και ποσόν ύψους 40 000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη, πλέον τόκων υπολογιζόμενων με συντελεστή ύψους 6,75 %·

— να καταδικάσει την Ένωση και το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

18 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αγωγή ως αβάσιμη,

— να καταδικάσει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

19 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, κάλεσε τους διαδίκους να καταθέσουν ορισμένα έγγραφα και τους υπέβαλε γραπτώς ερωτήσεις στις οποίες τους κάλεσε να απαντήσουν πριν την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν εντός των προθεσμιών που είχαν ταχθεί.

20 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 24ης Μαρτίου 2015.

Σκεπτικό

21 Προς στήριξη της αγωγής του, ο ενάγων προβάλλει έναν και μόνο ισχυρισμό, ο οποίος αντλείται από εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης. Κατ' αυτόν, και οι τρεις προϋποθέσεις θεμελιώσεως της εξωσυμβατικής ευθύνης συντρέχουν στην προκειμένη περίπτωση, ήτοι παράνομη συμπεριφορά του Κοινοβουλίου, ύπαρξη ζημίας και ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ του παράνομου χαρακτήρα της συμπεριφοράς και της ζημίας.

22 Ο Επόπτης στηρίζει το αίτημα του ενάγοντος, καθόσον αυτό αφορά την παράνομη συμπεριφορά του Κοινοβουλίου.

23 Το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι η αγωγή είναι αβάσιμη στο σύνολό της.

1. *Επί του παράνομου χαρακτήρα της συμπεριφοράς του Κοινοβουλίου*

Επιχειρήματα των διαδίκων

24 Προκαταρκτικώς, ο ενάγων υποστηρίζει ότι, κατά τη νομολογία, εφόσον εμφανίζεται παράνομη συμπεριφορά σε τομέα όπου το οικείο θεσμικό όργανο διαθέτει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως, η ύπαρξη εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης προϋποθέτει τη διαπίστωση κατάφωρης παραβάσεως κανόνα δικαίου παρέχοντα δικαιώματα σε ιδιώτες. Αποφασιστικό κριτήριο για να χαρακτηριστεί μια παράβαση ως κατάφωρη είναι η εκ μέρους του θεσμικού οργάνου πρόδηλη και σοβαρή υπέρβαση των ορίων της εξουσίας του εκτιμήσεως.

25 Αντιθέτως, κατά τον ενάγοντα, εφόσον το περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει θεσμικό όργανο είναι σημαντικά περιορισμένο ή και ανύπαρκτο, η απλή παράβαση του δικαίου της Ένωσης δύναται να αρκεί προς στοιχειοθέτηση κατάφωρης παραβάσεως.

26 Ο ενάγων εκτιμά ότι, όσον αφορά την απόφαση αναρτήσεως της ανακοινώσεως στην ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου, τούτο δεν διέθετε καμία εξουσία εκτιμήσεως, λαμβανομένου υπόψη του εφαρμοστέου νομικού πλαισίου [το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπεγράφη στη Ρώμη στις 14 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), το άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το άρθρο 22 της Συμβάσεως των Ηνωμένων Εθνών για τα άτομα με αναπηρία, η οποία υιοθετήθηκε στις 13 Δεκεμβρίου 2006 και κυρώθηκε από την Ένωση στις 23 Δεκεμβρίου 2010 (στο εξής: σύμβαση για τα άτομα με αναπηρία), καθώς και ο κανονισμός (ΕΚ) 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 2001, L 8, σ. 1)].

27 Ο ενάγων υποστηρίζει ότι το Κοινοβούλιο παρέβη τις διατάξεις αυτές, καθόσον δημοσίευσε στοιχεία σχετικά με την κατάσταση της υγείας του και σχετικά με την κατάσταση της υγείας του γιου του, καθώς και στοιχεία σχετικά με τον επαγγελματικό του βίο.

28 Μεταξύ άλλων, ο ενάγων επικαλείται το άρθρο 5, στοιχείο δ', και τα άρθρα 10 και 16 του κανονισμού 45/2001. Κατ' αυτόν, δεν προκύπτει από το έγγραφο με το οποίο παρέσχε τη συγκατάθεσή του για τη δημόσια εξέταση της αναφοράς του ότι είχε αναμφιβόλως παράσχει τη συγκατάθεσή του προς δημοσίευση προσωπικών δεδομένων ή ότι είχε παράσχει ρητώς τη συγκατάθεσή του στη δημοσίευση των δεδομένων σχετικά με την κατάσταση της υγείας του και στην ύπαρξη ατόμου με αναπηρία στην οικογένειά του.

29 Επιπροσθέτως, καίτοι ο ενάγων ζήτησε την απόσυρση των προσωπικών δεδομένων από την ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου, τούτο αντέδρασε, κατ' αυτόν, καταρχάς αρνητικώς, και έκανε δεκτό το αίτημά του μόνον κατόπιν παρεμβάσεως του δικηγόρου του, προσβάλλοντας έτσι το δικαίωμα στη διαγραφή των προσωπικών δεδομένων. Εξάλλου, το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο δέχθηκε να διαγράψει τα δεδομένα ισοδυναμεί, κατά τον ενάγοντα, με σιωπηρή αναγνώριση του παράνομου χαρακτήρα της δημοσιεύσεως. Κατ' αυτόν, το άρθρο 16 του κανονισμού 45/2001 προβλέπει μόνον τη διαγραφή δεδομένων των οποίων η επεξεργασία είναι παράνομη.

30 Κατά τον ενάγοντα, το καθήκον διαφάνειας του Κοινοβουλίου δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη δημοσιοποίηση προσωπικών δεδομένων σχετικά με την κατάσταση της υγείας και την ύπαρξη ατόμου με αναπηρία στην οικογένεια. Ακόμα κι αν υποτεθεί ότι η δημοσίευση περιλήψεως των αναφορών προκειμένου να παρέχονται πληροφορίες επί της δραστηριότητας των θεσμικών οργάνων της Ένωσης συνιστά συμφέρον άξιο προστασίας, η προσβολή των δικαιωμάτων του ενάγοντος είναι δυσανάλογη.

31 Στο υπόμνημά του απαντήσεως, ο ενάγων προσθέτει ότι το Κοινοβούλιο παρέβη επίσης το άρθρο 12 της αποφάσεως του Προεδρείου της 22ας Ιουνίου 2005 σχετικά με τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού 45/2001 (ΕΕ C 308, σ. 1, στο εξής: διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού 45/2001), το οποίο προβλέπει ότι πρέπει να γίνει επεξεργασία της αιτήσεως διαγραφής εντός δεκαπέντε εργάσιμων ημερών και, εάν η αίτηση γίνει δεκτή, να εκτελεστεί «αμελλητί». Εντούτοις, κατά τον ενάγοντα, στην προκειμένη περίπτωση, η διαδικασία διήρκεσε σχεδόν δέκα μήνες.

32 Κατά τον ενάγοντα, το άρθρο 203 του εσωτερικού κανονισμού ούτε επιβάλλει ούτε επιτρέπει τη δημοσίευση πληροφοριών όπως οι επίμαχες στην προκειμένη περίπτωση. Επιπροσθέτως, ο εσωτερικός κανονισμός, έγγραφο εσωτερικής οργανώσεως, δεν μπορεί να παρεκκλίνει από τον κανονισμό 45/2001.

33 Το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι η συμπεριφορά του ήταν νόμιμη.

34 Όσον αφορά το αρχικό στάδιο δημόσιας εξετάσεως της αναφοράς, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η συμπεριφορά του ήταν σύμφωνη προς το άρθρο 5, στοιχείο β' (επεξεργασία αναγκαία προς εκπλήρωση νόμιμης υποχρεώσεως), προς το άρθρο 5, στοιχείο δ' (επεξεργασία βασιζόμενη στην αναμφισβήτητη συγκατάθεση), προς το άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο α' (ρητή συγκατάθεση προς επεξεργασία ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων), και προς το άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο δ' (επεξεργασία ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων προδήλως δημοσιοποιημένων από το οικείο πρόσωπο), του κανονισμού 45/2001.

35 Πρώτον, ιδίως όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με το άρθρο 5, στοιχείο β', του κανονισμού 45/2001, το Κοινοβούλιο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 203 του εσωτερικού κανονισμού (νυν άρθρο 217) ορίζει ως γενικό κανόνα τη δημοσιότητα των αναφορών. Κατά το άρθρο 201, παράγραφος 9 (νυν άρθρο 215, παράγραφος 9), οι αναφορές καθίστανται δημόσια έγγραφα και το όνομα του αναφέροντος, καθώς και το περιεχόμενο της αναφοράς του, δύνανται να δημοσιευθούν από το Κοινοβούλιο για λόγους διαφάνειας. Ως εκ τούτου, η υποβολή αναφοράς επάγεται, καταρχήν, τη δημοσιότητά της, ώστε να καθίσταται δυνατόν για άλλους πολίτες να συνδέσουν τα αιτήματά τους προς αυτά του αναφέροντος. Εξάλλου, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι, δυνάμει των άρθρων 10 ΣΕΕ και 11 ΣΕΕ και των άρθρων 15 ΣΛΕΕ και 232 ΣΛΕΕ, οι εργασίες του διεξάγονται κατεξοχήν δημοσίως.

36 Δεύτερον, κατά το Κοινοβούλιο, η επεξεργασία των προσωπικών δεδομένων ήταν σύμφωνη προς το άρθρο 5, στοιχείο δ', του κανονισμού 45/2001, καθόσον ο ενάγων είχε αδιαμφισβήτητα παράσχει τη συγκατάθεσή του στη δημόσια εξέταση της αναφοράς του. Κατά το Κοινοβούλιο, ο ενάγων ενημερώθηκε δεόντως και δεν έκανε χρήση της δυνατότητας που του παρασχέθηκε να ζητήσει ανώνυμη ή εμπιστευτική εξέταση της αναφοράς του.

37 Τρίτον, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η συγκατάθεση του ενάγοντος υπό τις περιγραφείσες συνθήκες συνιστούσε ρητή συγκατάθεση επεξεργασίας ευαίσθητων δεδομένων κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 45/2001.

38 Όσον αφορά το στάδιο κατόπιν της δημοσιεύσεως των δεδομένων, σχετικά με το αίτημα διαγραφής, το Κοινοβούλιο επισημαίνει ότι η κύρια προϋπόθεση για να επιτύχει το οικείο πρόσωπο διαγραφή των δεδομένων του δυνάμει του άρθρου 16 του κανονισμού 45/2001 είναι η εξέτασή τους να είναι παράνομη, κάτι που δεν ισχύει στην προκειμένη περίπτωση. Ωστόσο, το Κοινοβούλιο διέγραψε τα δεδομένα του ενάγοντος εις ένδειξη φιλοφροσύνης.

39 Το Κοινοβούλιο επισημαίνει, εξάλλου, ότι ο κανονισμός 45/2001 δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη η οποία να προβλέπει τη δυνατότητα άρσεως της παρασχεθείσας συγκαταθέσεως. Ακόμη κι αν υποτεθεί ότι τέτοια άρση είναι δυνατή, θα μπορούσε να παραγάγει αποτελέσματα μόνο για το μέλλον. Επιπροσθέτως, θα ήταν αδύνατον να διαγραφούν αναδρομικώς ορισμένα δεδομένα, όπως εκείνα που περιλαμβάνονται στα πρακτικά συνεδριάσεως του Κοινοβουλίου, τα οποία δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

40 Στο υπόμνημά του παρεμβάσεως, ο Επόπτης επικεντρώνεται στην προϋπόθεση περί του προβαλλόμενου ως παράνομου χαρακτήρα της συμπεριφοράς του Κοινοβουλίου.

41 Ο Επόπτης εκτιμά ότι, για να είναι έγκυρη η συγκατάθεση, πρέπει να παρέχεται εν πλήρει επιγνώσει και να είναι ειδική, ήτοι να συνδέεται προς την πράξη επεξεργασίας για την οποία ενημερώθηκε το πρόσωπο. Οι προϋποθέσεις αυτές δεν επληρούντο εν προκειμένω. Καμία από τις πληροφορίες που παρέχονται στην ηλεκτρονική φόρμα δεν διαφωτίζει τον αναφέροντα περί των ακριβών συνεπειών της μέλλουσας να ακολουθήσει επεξεργασίας. Ιδίως, δεν αναφέρεται πουθενά στο εν λόγω έντυπο ότι τα ευαίσθητα δεδομένα θα καταστούν προσπελάσιμα στο διαδίκτυο. Ο Επόπτης προσθέτει ότι το άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 45/2001 παρέχει συμπληρωματική προστασία προς εκείνη του άρθρου 5, στοιχείο δ′, του ως άνω κανονισμού, καθόσον επιτάσσει οι πληροφορίες οι οποίες παρέχονται στο πρόσωπο προκειμένου να εξασφαλισθεί η συγκατάθεσή του να μνημονεύουν ρητώς τα ευαίσθητα δεδομένα και τη μέλλουσα να ακολουθήσει επεξεργασία. Κατά τον Επόπτη, κάθε άλλη ερμηνεία θα καθιστούσε το άρθρο 5, στοιχείο δ′, του κανονισμού αυτού άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας.

42 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ο Επόπτης φρονεί ότι το Κοινοβούλιο δεν έλαβε τη ρητή συγκατάθεση του ενάγοντος κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 45/2001.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

43 Κατά το άρθρο 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, «[σ]το πεδίο της εξωσυμβατικής ευθύνης, η Ένωσης υποχρεούται, σύμφωνα με τις γενικές αρχές που είναι κοινές στο δίκαιο των κρατών μελών, να αποκαθιστά τη ζημία που προξενούν τα όργανα ή οι υπάλληλοί της κατά την άσκηση των καθηκόντων τους».

44 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, λόγω παράνομης συμπεριφοράς των οργάνων της, συναρτάται προς τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων, ήτοι του παράνομου χαρακτήρα της προσαπτόμενης στο θεσμικό όργανο συμπεριφοράς, του υποστατού της ζημίας και της υπάρξεως αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της προβαλλόμενης συμπεριφοράς και της προβαλλόμενης ζημίας (απόφαση της 11ης Ιουλίου 1997, Oleifici Italiani κατά Επιτροπής, T-267/94, Συλλογή, EU:T:1997:113, σκέψη 20, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2008, MyTravel κατά Επιτροπής, T-212/03, Συλλογή, EU:T:2008:315, σκέψη 35). Όσον αφορά την προϋπόθεση περί παράνομης συμπεριφοράς των οργάνων της Ένωσης, απαιτείται η ύπαρξη κατάφωρης παραβάσεως κανόνα δικαίου ο οποίος σκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων σε ιδιώτες (προπαρατεθείσα απόφαση MyTravel κατά Επιτροπής, EU:T:2008:315, σκέψη 37). Το αποφασιστικής σημασίας κριτήριο για την εξακρίβωση της συνδρομής της προϋποθέσεως αυτής είναι η απόδειξη πρόδηλης και σοβαρής υπερβάσεως, εκ μέρους οργάνου της Ένωσης, των ορίων της εξουσίας του εκτιμήσεως (απόφαση της 5ης Μαρτίου 1996, Brasserie du pêcheur και Factortame, C-46/93 και C-48/93, Συλλογή, EU:C:1996:79, σκέψη 55).

45 Όσον αφορά την προϋπόθεση περί παράνομης συμπεριφοράς των οργάνων, πρέπει να εξετασθεί πρώτον, εάν οι κανόνες δικαίου τους οποίους επικαλείται ο ενάγων έχουν ως αντικείμενο την απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες και, δεύτερον, εάν το Κοινοβούλιο υπέπεσε σε κατάφωρη παράβαση των κανόνων αυτών.

46 Στο δικόγραφο της αγωγής, ο ενάγων επικαλείται αφενός, διατάξεις σχετικές με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα οι οποίες περιλαμβάνονται στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, στον κανονισμό 45/2001, καθώς και στις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού 45/2001 και, αφετέρου, διατάξεις σχετικά με την προστασία του ιδιωτικού βίου οι οποίες περιλαμβάνονται στην ΕΣΔΑ και τη σύμβαση για τα δικαιώματα των ατόμων με αναπηρία.

Επί των κανόνων σχετικά με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα

47 Πρέπει να επισημανθεί ότι το δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 8 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, εξειδικεύτηκε με τον κανονισμό 45/2001 όσον αφορά τις πράξεις των οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης, και με τις εκτελεστικές διατάξεις του κανονισμού 45/2001 όσον αφορά το Κοινοβούλιο ειδικότερα. Αυτές οι διαφορετικές διατάξεις έχουν ως σκοπό την απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες. Κατά συνέπεια, δύναται να γίνει επίκλησή τους από τον ενάγοντα στο πλαίσιο της αγωγής του αποζημιώσεως.

48 Όσον αφορά την ύπαρξη της προβαλλόμενης κατάφωρης παραβάσεως των κανόνων αυτών, τα επιχειρήματα του ενάγοντος αφορούν κατ' ουσίαν την εφαρμογή του κανονισμού 45/2001 και των διατάξεων εφαρμογής του. Ο ενάγων δεν αμφισβητεί, μεταξύ άλλων, ότι οι κανόνες αυτοί συνάδουν προς το δικαίωμα το οποίο κατοχυρώνεται στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Κατά συνέπεια, και αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει ο ενάγων, η απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2010, Volker und Markus Schecke και Eifert (C-92/09 και C-93/09, Συλλογή, EU:C:2010:662), δεν είναι κρίσιμη για την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς.

49 Περαιτέρω, κατά τη νομολογία, προκύπτει από την πρώτη περίοδο της αιτιολογικής σκέψεως 15 του κανονισμού 45/2001 ότι παραπομπή σε άλλες διατάξεις δεν είναι αναγκαία για επεξεργασία που πραγματοποιείται κατά την άσκηση των δραστηριοτήτων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού, δεδομένου ότι σε τέτοιου είδους περιπτώσεις τυγχάνει εφαρμογής προδήλως ο κανονισμός 45/2001 καθεαυτόν (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Bavarian Lager, C-28/08 P, Συλλογή, EU:C:2010:378, σκέψη 62). Κατά συνέπεια, στο πλαίσιο της υπό κρίση αγωγής, προσήκει η ανάλυση των διατάξεων του κανονισμού 45/2001 και των διατάξεων εφαρμογής του.

50 Από τη νομολογία προκύπτει ότι η φράση «δεδομένα που παρέχουν πληροφορίες για την υγεία» του άρθρου της 8, παράγραφος 1, πρέπει να ερμηνευθεί ευρέως ώστε να καταλαμβάνει πληροφοριακά στοιχεία αφορώντα όλες τις πτυχές, τόσο σωματικές όσο και ψυχικές, της υγείας του ατόμου [βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2003, Lindqvist, C-101/01, Συλλογή, EU:C:2003:596, σκέψη 50, σχετικά με την οδηγία 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ L 281, σ. 31)]. Εντούτοις, αυτή η έννοια δεν μπορεί να ερμηνευθεί τόσο ευρέως ώστε να περιλάβει διατυπώσεις οι οποίες αποκλείουν τη δημοσιοποίηση οποιουδήποτε δεδομένου σχετικού προς την υγεία ή προς την ιατρική κατάσταση του προσώπου (βλ., κατ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 31ης Μαΐου 2005, Διονυσοπούλου κατά Συμβουλίου, T-105/03, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:T:2005:189, σκέψη 33).

51 Με γνώμονα τα ανωτέρω πρέπει να εξετασθεί, καταρχάς, η αρχική δημοσίευση των επίμαχων προσωπικών δεδομένων και, εν συνεχεία, η απάντηση του Κοινοβουλίου στο αίτημα του ενάγοντος περί αποσύρσεως των δεδομένων του από την ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου.

– Ανάρτηση προσωπικών δεδομένων στο διαδίκτυο

52 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι, στην προκειμένη περίπτωση, το Κοινοβούλιο προέβη σε σειρά πράξεων επεξεργασίας προσωπικών δεδομένων κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 45/2001. Η δημοσιοποίηση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, συμπεριλαμβανομένης της αναρτήσεως στο διαδίκτυο, συνιστά τέτοιου είδους επεξεργασία κατά την έννοια της ως άνω διατάξεως.

53 Η ανακοίνωση η οποία αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου ανέφερε, μεταξύ άλλων, ότι ο ενάγων, ο οποίος κατονομαζόταν, είχε προσφάτως προσβληθεί από σοβαρή ασθένεια δυνάμενη να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή του και ότι ο γιος του είχε κάποιας μορφής αναπηρία. Η ανακοίνωση περιελάμβανε επίσης ορισμένες πληροφορίες σχετικές με τη σταδιοδρομία του ενάγοντος.

54 Ως εκ τούτου, διαπιστώνεται ότι η επεξεργασία δεδομένων στην οποία προέβη το Κοινοβούλιο αφορούσε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα του ενάγοντος (ιδίως πληροφορίες σχετικά με τη σταδιοδρομία του), καθώς και ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα τα οποία αφορούσαν την υγεία του και την υγεία του γιου του. Πρέπει να εξετασθεί χωριστά η επεξεργασία αυτών των διαφορετικών κατηγοριών προσωπικών δεδομένων.

55 Πρώτον, η επεξεργασία των ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων πρέπει να εξετασθεί υπό το πρίσμα του άρθρου 10 του κανονισμού 45/2001.

56 Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 45/2001, απαγορεύεται η επεξεργασία δεδομένων που αναφέρονται στην υγεία. Εντούτοις, κατά το άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του ως άνω κανονισμού, η απαγόρευση αυτή δεν εφαρμόζεται, μεταξύ άλλων, όταν το οικείο πρόσωπο έχει δώσει ρητώς τη συγκατάθεσή του.

57 Το άρθρο 2, στοιχείο η′, της οδηγίας αυτής ορίζει ως συγκατάθεση του οικείου προσώπου «κάθε δήλωση βουλήσεως, ελευθέρα, ρητή και εν πλήρει επιγνώσει, με την οποία το πρόσωπο στο οποίο αναφέρονται τα δεδομένα δέχεται να αποτελέσουν αντικείμενο επεξεργασίας τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούν».

58 Στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να κριθεί εάν, όπως διατείνεται το Κοινοβούλιο, ο ενάγων είχε παράσχει τη ρητή συγκατάθεσή του για τη δημοσίευση των ευαίσθητων προσωπικών του δεδομένων μέσω διαδικτύου.

59 Στην υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι το άρθρο 2, στοιχείο η′, του κανονισμού 45/2001 δεν επιβάλλει καμία προϋπόθεση όσον αφορά τη μορφή, η υποβολή της αναφοράς δύναται να εκληφθεί ως δήλωση βουλήσεως του ενάγοντος.

60 Εξάλλου, ο ενάγων δεν επικαλείται κανένα πραγματικό περιστατικό ικανό να θέσει εν αμφιβόλω το γεγονός ότι η αναφορά υποβλήθηκε ελευθέρως, χωρίς εξαναγκασμό, καταναγκασμό, εκφοβισμό ή πλάνη.

61 Δυνάμει της ίδιας διατάξεως, η συγκατάθεση πρέπει να είναι ειδική, ήτοι να συνδέεται προς πράξη επεξεργασίας (ή προς σειρά πράξεων επεξεργασίας) με συγκεκριμένο σκοπό. Η ως άνω διάταξη προβλέπει, επίσης, ότι, για να είναι έγκυρη, η συγκατάθεση πρέπει να παρέχεται εν πλήρει επιγνώσει, στοιχείο που επάγεται ότι το οικείο πρόσωπο διαθέτει, κατά τον χρόνο παροχής της συγκαταθέσεώς του, ουσιώδεις πληροφορίες σχετικά με τις βασικές πτυχές της επεξεργασίας, λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

62 Τέλος, όπως προκύπτει από το άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 45/2001, όταν η συγκατάθεση αφορά την επεξεργασία ευαίσθητων δεδομένων, πρέπει να είναι ρητή. Άλλως, η συγκατάθεση αυτή πρέπει να είναι ρητή, χωρίς να είναι δυνατόν να συναχθεί σιωπηρώς από τις ενέργειες του οικείου προσώπου.

63 Με γνώμονα τις παραπάνω σκέψεις πρέπει να εξεταστεί η υπό κρίση υπόθεση.

64 Πρέπει να επισημανθεί ότι η ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου συνιστά στους υποβάλλοντες αναφορά να ανατρέξουν στην «ηλεκτρονική βοήθεια» πριν την υποβολή αναφοράς. Η εν λόγω «ηλεκτρονική βοήθεια» ανέφερε τα εξής, υπό τον τίτλο «Δημοσιότητα αναφοράς»:

«Οι υποβάλλοντες αναφορά οφείλουν να γνωρίζουν ότι τα πρακτικά δημοσιεύονται στην Επίσημη Εφημερίδα και ότι, ως εκ τούτου, ορισμένες πληροφορίες, όπως το όνομα του υποβάλλοντος αναφορά και ο αριθμός της αναφοράς, είναι διαθέσιμες στο διαδίκτυο. Τούτο έχει συνέπειες στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και εφιστάται ιδιαιτέρως η προσοχή των υποβαλλόντων αναφορά στο ζήτημα αυτό. Εάν, ως υποβάλλων αναφορά, δεν θέλετε να δημοσιοποιηθεί το όνομά σας, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θα σεβασθεί το δικαίωμά σας στην προστασία του ιδιωτικού σας βίου. Ωστόσο, τούτο θα πρέπει να ζητηθεί σαφώς και ρητώς κατά την υποβολή της αναφοράς σας. Ομοίως, εάν επιθυμείτε να γίνει επεξεργασία της αναφοράς σας εμπιστευτικώς, πρέπει να το ζητήσετε σαφώς. Η επιτροπή αναφορών λειτουργεί υπό καθεστώς διαφάνειας, οπότε οι συνεδριάσεις της είναι δυνατόν να προβάλλονται σε απευθείας μετάδοση. Επομένως, είναι δυνατόν να παρακολουθήσει κανείς τις συζητήσεις από οποιονδήποτε υπολογιστή, μέσω της ιστοσελίδας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Κατά κανόνα, οι συνεδριάσεις της επιτροπής είναι δημόσιες. Οι υποβαλόντες αναφορά μπορούν να παραστούν σε αυτές κατά την εξέταση της αναφοράς τους, κατόπιν σχετικού αιτήματος.»

65 Επιπροσθέτως, κατά τον χρόνο της καταθέσεως της αναφοράς του μέσω της ιστοσελίδας του Κοινοβουλίου, ο ενάγων συμπλήρωσε φόρμα, απαντώντας καταφατικά στα ακόλουθα ερωτήματα:

«Στην περίπτωση που η επιτροπή αναφορών κρίνει την αναφορά σας παραδεκτή, είστε σύμφωνος αυτή να εξεταστεί δημοσίως;»

«Δέχεστε να καταχωρισθεί το όνομά σας σε δημόσιο πρωτόκολλο, προσπελάσιμο στο διαδίκτυο;»

66 Εκ παραλλήλου, πρέπει να ληφθούν υπόψη τα κατωτέρω στοιχεία.

67 Πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να λάβει υπόψη την οικονομία και τον σκοπό του δικαιώματος αναφοράς στο Κοινοβούλιο, το οποίο κατοχυρώνεται στα άρθρα 24 ΣΛΕΕ και 227 ΣΛΕΕ. Αυτό το δικαίωμα αναφοράς γίνεται σαφώς αντιληπτό ως μέσο συμμετοχής στον δημοκρατικό βίο, και ασκείται υπό καθεστώς διαφάνειας ώστε να είναι δυνατόν σε άλλους πολίτες να συνδέσουν τα αιτήματά τους προς αυτά της συγκεκριμένης αναφοράς και, κατά συνέπεια, να προκαλέσει δημόσιο διάλογο. Επιπροσθέτως, πρέπει να γίνει αναφορά στα άρθρα 15 ΣΛΕΕ και 232 ΣΛΕΕ, τα οποία προβλέπουν ότι οι εργασίες του Κοινοβουλίου διεξάγονται κατεξοχήν δημοσίως. Σε αυτό το πλαίσιο εφαρμόζονται οι κανόνες οι οποίοι διέπουν το δικαίωμα αναφοράς, και ιδίως οι κανόνες των άρθρων 201 και εξής του εσωτερικού κανονισμού (νυν άρθρα 215 και εξής).

68 Δεύτερον, πρέπει να γίνει αναφορά στη συνήθη έννοια του όρου «δημόσια εξέταση» για τον μέσο πολίτη, όταν καλείται να συμπληρώσει έντυπο κατά τον χρόνο υποβολής της αναφοράς του.

69 Τρίτον, υπενθυμίζεται ότι, κατά τον χρόνο υποβολής της αναφοράς, ο ενάγων ενημερώθηκε από το Κοινοβούλιο ότι μπορούσε να ζητήσει ανώνυμη, ήτοι εμπιστευτική, εξέταση της αναφοράς του, ότι τα πρακτικά δημοσιεύονταν στην Επίσημη Εφημερίδα, ότι «ορισμένες πληροφορίες», περιλαμβανομένου του ονόματος του υποβάλλοντος την αναφορά, ήταν διαθέσιμες στο διαδίκτυο, ότι υπήρχε δημόσιο πρωτόκολλο προσπελάσιμο στο διαδίκτυο, και ότι ήταν δυνατή η παρακολούθηση των συνεδριάσεων της επιτροπής σε απευθείας μετάδοση.

70 Τέταρτον, πρέπει να επισημανθεί το συγκεκριμένο περιεχόμενο της επίμαχης αναφοράς, ήτοι το γεγονός ότι θεσμικό όργανο της Ένωσης φέρεται να μην έλαβε δεόντως υπόψη την ασθένεια του ενάγοντος (και την αναπηρία του γιού του) εν συναρτήσει προς τη σταδιοδρομία του, ζήτημα το οποίο, καταρχήν, προκαλεί ορισμένο δημόσιο ενδιαφέρον. Πρέπει να προστεθεί ότι το αποδεικτικό λήψεως της αναφοράς επιβεβαίωνε ρητώς ότι το αντικείμενό της αφορούσε αυτά ακριβώς τα ζητήματα. Ως εκ τούτου, η δημοσίευση των επίμαχων πληροφοριών αφορούσε το συγκεκριμένο περιεχόμενο της αναφοράς, και όχι δευτερεύοντα ή περιττά στοιχεία.

71 Συναφώς, το άρθρο 201, παράγραφος 9, του εσωτερικού κανονισμού προβλέπει ότι, «[κ]ατά γενικό κανόνα, οι αναφορές, αφού καταχωριστούν, καθίστανται δημόσια έγγραφα και το όνομα του αναφέροντος και το περιεχόμενο των αναφορών δύνανται να δημοσιευθούν από το Κοινοβούλιο για λόγους διαφάνειας». Η παράγραφος 10 του ίδιου άρθρου προβλέπει ότι, «[μ]ε την επιφύλαξη των διατάξεων της προηγούμενης παραγράφου 9, ο αναφέρων μπορεί να ζητήσει τη μη δημοσίευση του ονόματός του προκειμένου να προστατευθεί ο ιδιωτικός του βίος· στην περίπτωση αυτή το Κοινοβούλιο πρέπει να ικανοποιήσει το αίτημα αυτό».

72 Το άρθρο 203 του εσωτερικού κανονισμού, το οποίο αφορά τη δημοσιότητα των αναφορών, προβλέπει τα εξής:

«1. Οι αναφορές που καταχωρίστηκαν στο γενικό πρωτόκολλο που αναφέρει το άρθρο [201], παράγραφος 6, καθώς και οι σημαντικότερες διαδικαστικές αποφάσεις επί της εξέτασης των σχετικών αναφορών, γνωστοποιούνται κατά τη διάρκεια συνεδρίασης ολομέλειας. Οι ανακοινώσεις αυτές εγγράφονται στα συνοπτικά πρακτικά της συνεδρίασης.

2. Ο τίτλος και η περίληψη των εγγεγραμμένων στο γενικό πρωτόκολλο αναφορών, οι γνωμοδοτήσεις που συνοδεύουν την εξέταση της αναφοράς, καθώς και οι σημαντικότερες αποφάσεις, εισάγονται, εφόσον συμφωνεί ο αναφέρων, σε τράπεζα δεδομένων στην οποία έχει πρόσβαση το κοινό. Οι αναφορές που εξετάζονται εμπιστευτικά φυλάσσονται στα αρχεία του Κοινοβουλίου, όπου μπορεί να τις συμβουλευθεί οποιοσδήποτε βουλευτής.»

73 Ειδικότερα, οι αναφορές είναι, καταρχήν, δημόσια έγγραφα, καίτοι δύναται να υπάρξει παρέκκλιση από τον κανόνα αυτόν κατόπιν αιτήματος του ενδιαφερομένου. Όπως τόνισε και το Κοινοβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κάθε άλλο συμπέρασμα θα είχε ως αποτέλεσμα να του επιβάλλεται υποχρέωση λογοκρισίας του περιεχομένου της αναφοράς του ενάγοντος.

74 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι, στην προκειμένη περίπτωση, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των συγκεκριμένων περιστάσεων οι οποίες περιγράφηκαν στις σκέψεις 64 έως 73 ανωτέρω, ο ενάγων προέβη σε «ελευθέρα και εν πλήρει επιγνώσει δήλωση βουλήσεως». Πράγματι, ενδελεχής μελέτη των πληροφοριών που παρέχει το Κοινοβούλιο θα είχε καταστήσει δυνατόν για κάθε ευλόγως προσεκτικό αναφέροντα να εκτιμήσει το περιεχόμενο της ενέργειάς του και τις συνέπειες αυτής. Εξάλλου, η εν λόγω δήλωση βουλήσεως ήταν ειδική, διότι το Κοινοβούλιο ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι η αναφορά του, της οποίας το αντικείμενο τελούσε σε συνάρτηση προς τα ζητήματα που αναφέρθηκαν στη σκέψη 70 ανωτέρω, θα ήταν προσπελάσιμη στο διαδίκτυο. Τέλος, ο ενάγων παρέσχε τη ρητή του συγκατάθεση συμπληρώνοντας τα πεδία του εντύπου σχετικά με τη δημόσια εξέταση και την καταχώριση σε πρωτόκολλο προσπελάσιμο στο διαδίκτυο, χωρίς η συγκατάθεσή του να χρειάζεται να συναχθεί σιωπηρώς από οποιαδήποτε ενέργεια.

75 Το σύνολο των περιστάσεων διαφοροποιούν ουσιωδώς την υπό κρίση υπόθεση από τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως V κατά Κοινοβουλίου (απόφαση της 5ης Ιουλίου 2011, V κατά Κοινοβουλίου, F-46/09, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:F:2011:101, σκέψη 138), στην οποία το οικείο πρόσωπο δεν είχε παράσχει καμία συγκατάθεση στη διαβίβαση ιατρικών του δεδομένων από την Επιτροπή στο Κοινοβούλιο.

76 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, στην προκειμένη περίπτωση, ο ενάγων είχε παράσχει τη ρητή του συγκατάθεση στη δημοσιοποίηση των επίμαχων ευαίσθητων πληροφοριών, κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 45/2001.

77 Δεύτερον, όσον αφορά τα προσωπικά δεδομένα τα οποία δεν περιλαμβάνονται μεταξύ εκείνων τα οποία αναφέρονται στο άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 45/2001 (όπως τα σχετικά με τη σταδιοδρομία του ενάγοντος), η επεξεργασία τους υπόκειται στο προβλεπόμενο στο άρθρο 5 του κανονισμού 45/2001 καθεστώς. Κατά το άρθρο 5, στοιχείο δ', του κανονισμού αυτού, η επεξεργασία δύναται να πραγματοποιηθεί, μεταξύ άλλων, όταν το οικείο πρόσωπο έχει παράσχει την αναμφισβήτητη συγκατάθεσή του. Δηλαδή, επεξεργασία χωρεί όταν το οικείο πρόσωπο έχει παράσχει τη συγκατάθεσή του μετά βεβαιότητος και σαφήνειας.

78 Πρέπει να επισημανθεί ότι, ενώ το άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 45/2001 επιτάσσει η συγκατάθεση να είναι ρητή, το άρθρο 5, στοιχείο δ', του ως άνω κανονισμού προϋποθέτει συγκατάθεση η οποία έχει παρασχεθεί αναμφισβήτητα. Όπως επισήμανε ο Επόπτης, είναι εύλογη η σκέψη, λαμβανομένης υπόψη της φύσεως των ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων, ότι οι προϋποθέσεις οι οποίες πρέπει να συντρέχουν ώστε να υφίσταται συγκατάθεση κατά την έννοια του άρθρου 5, στοιχείο δ', του κανονισμού 45/2001, δεν μπορούν να είναι αυστηρότερες από εκείνες που προβλέπονται στο άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο α', του ως άνω κανονισμού.

79 Κατά συνέπεια, πρέπει να ληφθούν υπόψη τα εκτιθέμενα στις σκέψεις 57 έως 74 ανωτέρω, τα οποία πρέπει να εφαρμοστούν mutatis mutandis εν προκειμένω στην επεξεργασία των προσωπικών δεδομένων τα οποία δεν αποτελούν ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα του ενάγοντος. Ιδίως, όσον αφορά τον σκοπό της αναφοράς, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι αυτή αφορούσε ειδικώς το γεγονός ότι θεσμικό όργανο της Ένωσης δεν είχε λάβει δεόντως υπόψη την προσωπική κατάσταση του ενάγοντος στο πλαίσιο της σταδιοδρομίας του.

80 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι ο ενάγων είχε προβεί αναμφισβήτητα σε «ελευθέρα, ρητή και εν πλήρει επιγνώσει δήλωση βουλήσεως» για την επεξεργασία των προσωπικών του δεδομένων από το Κοινοβούλιο και, ιδίως, τη δημοσιοποίησή τους στο πλαίσιο εξετάσεως αναφοράς από αυτό.

81 Δεδομένου ότι οι προβλεπόμενοι στο άρθρο 5 του κανονισμού 45/2001 λόγοι για την επεξεργασία των δεδομένων δεν είναι σωρευτικοί, όπως προκύπτει από το γράμμα της διατάξεως αυτής, παρέλκει η εξέταση του ζητήματος εάν η επεξεργασία των προσωπικών δεδομένων ήταν δικαιολογημένη δυνάμει κάποιας άλλης από τις διατάξεις που επικαλείται το Κοινοβούλιο.

82 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι το Κοινοβούλιο δεν υπέπεσε σε κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου προβάλλοντας τα επίμαχα προσωπικά δεδομένα στο διαδίκτυο.

83 Τρίτον, επισημαίνεται ότι, καθόσον αναφέρει ότι ο γιος του ενάγοντος πάσχει από σοβαρή διανοητική ή σωματική αναπηρία, η ανακοίνωση περιέχει επίσης ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα σχετικά με τον ενάγοντα, καίτοι αυτός δεν κατονομάζεται.

84 Ελλείψει κάθε στοιχείου το οποίο να αποδεικνύει ότι ο ενάγων εκπροσωπεί νομικώς τον γιο του, η ρητή συγκατάθεση την οποία παρέσχε ο πρώτος δεν δύναται να δικαιολογήσει την επεξεργασία των ως άνω δεδομένων από το Κοινοβούλιο, δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 45/2001.

85 Εντούτοις, ο γιος του ενάγοντος δεν είναι διάδικος στο πλαίσιο της υπό κρίση αγωγής. Επιπροσθέτως, όπως μόλις εκτέθηκε, δεν υφίσταται κανένα στοιχείο το οποίο να αποδεικνύει ότι ο ενάγων εκπροσωπεί νομικώς τον γιο του ή ότι έχει εξουσιοδοτηθεί να ασκήσει την υπό κρίση αγωγή εν ονόματι του γιου του.

86 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, για να εξασφαλιστεί η πρακτική αποτελεσματικότητα της προϋποθέσεως περί παραβάσεως κανόνα απονέμοντος δικαιώματα στους ιδιώτες, επιβάλλεται η παρεχόμενη από τον κανόνα του οποίου γίνεται επίκληση προστασία να ενεργεί υπέρ του προσώπου που τον επικαλείται· πρέπει, επομένως, το πρόσωπο αυτό να συγκαταλέγεται μεταξύ εκείνων στα οποία ο εν λόγω κανόνας απονέμει δικαιώματα. Δεν γεννά αξίωση προς αποζημίωση κανόνας ο οποίος δεν προστατεύει τον ιδιώτη από την παρανομία την οποία επικαλείται, αλλά άλλον ιδιώτη (απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, Νικολάου κατά Επιτροπής, T-259/03, EU:T:2007:254, σκέψη 44, και απόφαση της 9ης Ιουλίου 2009, Ristic κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-238/07, EU:T:2009:263, σκέψη 60). Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι ο ενάγων δεν μπορεί να επικαλεστεί, στο πλαίσιο της αγωγής του αποζημιώσεως, παρανομίες απορρέουσες από την προβαλλόμενη προσβολή των δικαιωμάτων τρίτου, ακόμα κι αν αυτός είναι ο γιος του.

– Κατόπιν του αιτήματος αποσύρσεως των δεδομένων από την ιστοσελίδα

87 Καταρχάς πρέπει να εξετασθεί εάν η συμπεριφορά του Κοινοβουλίου κατόπιν του αιτήματος περί αποσύρσεως από την ιστοσελίδα του των προσωπικών δεδομένων του ενάγοντος δύναται να συνιστά κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου με αντικείμενο την απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες.

88 Ο ενάγων υποστηρίζει ότι όταν ζήτησε την απόσυρση των προσωπικών δεδομένων από την ιστοσελίδα του Κοινοβουλίου, τούτο αντέδρασε καταρχάς αρνητικώς και έκανε δεκτό το αίτημά του μόνον κατόπιν παρεμβάσεως του δικηγόρου του, προσβάλλοντας έτσι το δικαίωμα στη διαγραφή των προσωπικών δεδομένων. Εξάλλου, το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο δέχθηκε να διαγράψει τα δεδομένα ισοδυναμεί, κατά τον ενάγοντα, με σιωπηρή αναγνώριση του παράνομου χαρακτήρα της δημοσιεύσεως. Τέλος, ο ενάγων προσθέτει ότι το Κοινοβούλιο παρέβη το άρθρο 12 των διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 45/2001.

89 Κατ' ουσίαν, τα επιχειρήματα του ενάγοντος επάγονται την ανάλυση δύο ζητημάτων: πρώτον, το εάν είχε το δικαίωμα να απαιτήσει την απόσυρση των εν λόγω προσωπικών του δεδομένων και, δεύτερον, το εάν το Κοινοβούλιο εξέτασε το εν λόγω αίτημα δεόντως.

90 Όσον αφορά το πρώτο ερώτημα, πρέπει να επισημανθεί ότι το άρθρο 16 του κανονισμού 45/2001 απονέμει το δικαίωμα διαγραφής προσωπικών δεδομένων αποκλειστικώς όταν η επεξεργασία είναι παράνομη (βλ. κατ' αυτήν την έννοια απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2009, Vinci κατά ΕΚΤ, F-130/07, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:F:2009:114, σκέψεις 66 και 67), όπως παραδέχεται και ο ίδιος ο ενάγων. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της διατάξεως αυτής προς στήριξη αιτήματος διαγραφής όταν η επεξεργασία είναι νόμιμη, όπως ισχύει εν προκειμένω (βλ. σκέψεις 52 επ.). Το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο αποφάσισε να κάνει δεκτό το αίτημα δεν επάγεται καθεαυτό την αναγνώριση του παράνομου χαρακτήρα της αρχικής δημοσιεύσεως. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Κοινοβούλιο εξήγησε ότι προέβη στη διαγραφή των δεδομένων εις ένδειξη φιλοφροσύνης.

91 Εξάλλου, διαπιστώνεται ότι, κατά το άρθρο 18 του κανονισμού 45/2001, το υποκείμενο των δεδομένων έχει το δικαίωμα να αντιτάσσεται ανά πάσα στιγμή, για επιτακτικούς και νόμιμους λόγους σχετικούς προς την προσωπική του κατάσταση, στην επεξεργασία δεδομένων που το αφορούν, με εξαίρεση, μεταξύ άλλων, την περίπτωση κατά την οποία παρέσχε αναμφισβήτητα τη συγκατάθεσή του κατά την έννοια του άρθρου 5, στοιχείο δ', του ίδιου κανονισμού.

92 Επιπροσθέτως, καθόσον η επεξεργασία των δεδομένων στην προκειμένη περίπτωση βασιζόταν στη συγκατάθεση του οικείου προσώπου, επισημαίνεται ότι ο κανονισμός 45/2001 δεν προβλέπει ρητώς τη δυνατότητα αποσύρσεως της αρχικώς παρασχεθείσας συγκαταθέσεως.

93 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι ο ενάγων δεν δύναται να επικαλεστεί δικαίωμα στη διαγραφή των επίμαχων προσωπικών δεδομένων βάσει του κανονισμού 45/2001. Περαιτέρω, ο ενάγων δεν επικαλέστηκε οποιοδήποτε άλλο βάσιμο έρεισμα του αιτήματός του περί διαγραφής. Εν πάση περιπτώσει, υπενθυμίζεται ότι το Κοινοβούλιο, παρά την έλλειψη οποιασδήποτε σχετικής υποχρεώσεως, προέβη στη διαγραφή των δεδομένων από την ιστοσελίδα του.

94 Τέλος, πρέπει να επισημανθεί ότι η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 13ης Μαΐου 2014, Google Spain και Google (C-131/12, Συλλογή, EU:C:2014:317), σχετικά με το «δικαίωμα στη λήθη» στο διαδίκτυο, αφορούσε πραγματικό και νομικό πλαίσιο πολύ διαφορετικό από αυτό της υπό κρίση υποθέσεως. Ειδικότερα, καίτοι στην απόφαση αυτή το Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι τέτοιο δικαίωμα ήταν δυνατόν να υφίσταται υπό ορισμένες προϋποθέσεις, διαπιστώνεται ότι οι διατάξεις της οδηγίας 95/46 στις οποίες το Δικαστήριο βάσισε το σκεπτικό της αποφάσεως (ήτοι το άρθρο 7, στοιχείο στ', το άρθρο 12, στοιχείο β', και το άρθρο 14, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', της οδηγίας 95/46) διαφέρουν σημαντικά από τις επίμαχες στην προκειμένη περίπτωση, η οποία συνδέεται κατ' ουσίαν προς το ζήτημα της συγκαταθέσεως του οικείου προσώπου. Πρέπει, πράγματι, να υπομνησθεί ότι, εν αντιθέσει προς την υπό κρίση περίπτωση, στην υπόθεση Google το οικείο πρόσωπο δεν είχε παράσχει τη συγκατάθεσή του στην αρχική δημοσίευση των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούσαν.

95 Όσον αφορά το δεύτερο ζήτημα, ο ενάγων δεν επικαλέστηκε παράβαση κανόνα ή παραβίαση αρχής δικαίου στην περίπτωση που η αρχική δημοσίευση από το Κοινοβούλιο είναι νόμιμη, όπως εν προκειμένω.

96 Καταρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι το άρθρο 12 των διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 45/2001, σχετικά με το δικαίωμα διαγραφής, προβλέπει τα εξής στην παράγραφό του 3:

«Ο υπεύθυνος επεξεργασίας πρέπει να απαντήσει εντός προθεσμίας 15 εργασίμων ημερών από της παραλαβής της αίτησης διαγραφής. Εάν η αίτηση γίνει δεκτή, πρέπει να εκτελεστεί αμελλητί. Εάν ο υπεύθυνος επεξεργασίας θεωρεί ότι η αίτηση δεν είναι δικαιολογημένη, διαθέτει την προθεσμία των 15 εργασίμων ημερών προκειμένου να ενημερώσει σχετικά το υποκείμενο των δεδομένων με αιτιολογημένη επιστολή.»

97 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο διαθέτει προθεσμία 15 εργασίμων ημερών για να απαντήσει σε αίτημα διαγραφής, ανεξαρτήτως του εάν τούτο είναι βάσιμο. Στην προκειμένη περίπτωση, ο ενάγων υπέβαλε το αίτημά του στην υπηρεσία «Europe direct contact centre» της Επιτροπής, η οποία το διαβίβασε στο Κοινοβούλιο στις 10 Απριλίου 2012. Τούτο ανταποκρίθηκε στο εν λόγω αίτημα εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας. Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει ο ενάγων, το Κοινοβούλιο ουδέποτε απέρριψε το αίτημα. Στην πραγματικότητα, όπως προκύπτει από τις απαντήσεις της 20ής Απριλίου 2012, της 24ης Σεπτεμβρίου 2012 και της 10ης Ιανουαρίου 2013, το Κοινοβούλιο έκανε δεκτό το αίτημα περί διαγραφής, υπογραμμίζοντας ωστόσο, ορθώς, ότι η δημοσίευση ήταν νόμιμη.

98 Τα προσωπικά δεδομένα διεγράφησαν περί την 8η Οκτωβρίου 2012, κατά το Κοινοβούλιο, και περί την 10η Ιανουαρίου 2013, κατά τον ενάγοντα.

99 Προς υπεράσπισή του, το Κοινοβούλιο υποστήριξε ότι χρειάστηκε ορισμένο χρονικό διάστημα για να εντοπίσει τα έγγραφα όπου υπήρχαν δεδομένα του ενάγοντος και για να λάβει τα απαιτούμενα τεχνικά μέτρα. Όπως εξήγησε το Κοινοβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, η πλήρης διαγραφή από το διαδίκτυο αποτελεί διαδικασία τεχνικώς απαιτητική. Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι οι τεχνικές δυσχέρειες εξηγούν τον χρόνο που χρειάστηκε το Κοινοβούλιο, του οποίου οι τεχνικές υπηρεσίες παρενέβησαν επανειλημμένως προκειμένου να διαγράψουν τα επίμαχα δεδομένα, και ότι το Κοινοβούλιο δεν αρνήθηκε αρχικώς να ικανοποιήσει το αίτημα του ενάγοντος.

100 Πρέπει να επισημανθεί ότι το άρθρο 12, παράγραφος 3, των διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 45/2001 προβλέπει ότι, εφόσον το αίτημα γίνει δεκτό, εκτελείται αμελλητί. Ωστόσο, η διάταξη αυτή αφορά τις περιπτώσεις στις οποίες το αίτημα γίνεται δεκτό επειδή είναι βάσιμο, ήτοι επειδή η επεξεργασία είναι παράνομη. Υπό τέτοιες συνθήκες, είναι εύλογο να πρέπει να εκτελείται αμελλητί. Αντιθέτως, εάν, όπως εν προκειμένω, το αίτημα είναι αβάσιμο, αλλά γίνεται δεκτό για λόγους φιλοφροσύνης, δεν τίθεται ζήτημα επιβολής υποχρεώσεως «αμελλητί» εκτελέσεως. Στην περίπτωση αυτή, το Κοινοβούλιο είναι απλώς και μόνο υποχρεωμένο να τηρήσει τη δέσμευσή του εντός ευλόγου προθεσμίας. Βάσει των εξηγήσεων του Κοινοβουλίου, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, στην προκειμένη περίπτωση, το Κοινοβούλιο δεν παρανόμησε κατά την εξέταση του αιτήματος διαγραφής, συμπεριλαμβανομένης της εκτελέσεώς του.

101 Λαμβανομένων υπόψη όλων των προεκτεθέντων, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι το Κοινοβούλιο δεν υπέπεσε σε κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου κατόπιν του αιτήματος του ενάγοντος περί διαγραφής.

Κανόνες σχετικά με την προστασία του ιδιωτικού βίου

102 Όσον αφορά τις διατάξεις σχετικά με την προστασία του ιδιωτικού βίου τις οποίες επικαλείται ο ενάγων, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 3, ΣΕΕ, τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως κατοχυρώνονται από την ΕΣΔΑ, αποτελούν μέρος των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης, καίτοι η Ένωση δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος στην ΕΣΔΑ. Αντιθέτως, η σύμβαση σχετικά με τα δικαιώματα ατόμων με αναπηρία έχει κυρωθεί από την Ένωση.

103 Εντούτοις, ανεξαρτήτως του ζητήματος εάν, λαμβανομένης υπόψη της φύσεως και της οικονομίας τους (απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1999, Πορτογαλία κατά Συμβουλίου, C-149/96, Συλλογή, EU:C:1999:574, σκέψη 47, και απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 2005, Chiquita Brands κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-19/01, Συλλογή, EU:T:2005:31, σκέψη 114), η ΕΣΔΑ και η σύμβαση σχετικά με τα δικαιώματα ατόμων με αναπηρία περιλαμβάνουν διατάξεις με αντικείμενο την απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, διαπιστώνεται ότι ο ενάγων περιορίζεται στην προβολή παραβάσεως του άρθρου 22 της συμβάσεως σχετικά με τα δικαιώματα ατόμων με αναπηρία, χωρίς να προβάλει κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα επ' αυτού.

104 Το ίδιο ισχύει για την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ. Συναφώς, ο ενάγων περιορίζεται στην παράθεση τριών αποφάσεων του ΕΔΔΑ οι οποίες, κατ' αυτόν, αποδεικνύουν ότι το δικαίωμα στον σεβασμό του ιδιωτικού βίου περιλαμβάνει το δικαίωμα του ατόμου να κρατήσει την κατάσταση της υγείας του μυστική (ΕΔΔΑ, S. και Marper κατά Ηνωμένου Βασιλείου, αριθ. προσφυγής 30562/04 και 30566/04, απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 2008), καθώς και το δικαίωμα στη μη δημοσιοποίηση δεδομένων σχετικών με τον επαγγελματικό βίο (ΕΔΔΑ, Amman κατά Ελβετίας, αριθ. προσφυγής 27798/95, απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2000, και Rotaru κατά Ρουμανίας, αριθ. προσφυγής 28341/95, απόφαση της 4ης Μαΐου 2000). Εντούτοις, οι αποφάσεις αυτές αφορούν περιπτώσεις πολύ διαφορετικές από την προκείμενη, ιδίως δε τη διατήρηση βιομετρικών δεδομένων προσώπων για τα οποία υπάρχουν υπόνοιες ότι έχουν διαπράξει ποινικά αδικήματα, την παρακολούθηση επαγγελματικής τηλεφωνικής κλήσεως και την κατάρτιση από τις αρμόδιες δημόσιες αρχές αρχείου περιλαμβάνοντος διάφορα προσωπικά στοιχεία.

105 Εξάλλου, η απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1994, X κατά Επιτροπής (C-404/92 P, Συλλογή, EU:C:1994:361), την οποία επικαλείται ο ενάγων προς στήριξη της αγωγής του, αφορά επίσης ένα πολύ διαφορετικό ζήτημα, ήτοι την άρνηση της Επιτροπής να προσλάβει πρόσωπο κατόπιν της πραγματοποιήσεως τεστ ικανών να γεννήσουν υποψίες ότι το εν λόγω πρόσωπο είχε προσβληθεί από τον ιό του AIDS, παρά την εναντίωση του τελευταίου στην πραγματοποίηση αυτών των τεστ. Διαπιστώνεται ότι η απόφαση V κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 75 ανωτέρω (EU:F:2011:101, σκέψεις 110 επ.), αφορά επίσης κατάσταση η οποία δεν είναι συγκρίσιμη, καθόσον αφορά τη διαβίβαση

προσωπικών δεδομένων τέως υπαλλήλου της Επιτροπής στο Κοινοβούλιο χωρίς τη συγκατάθεση του ενδιαφερομένου, γεγονός που οδήγησε στην απόσυρση της προσφοράς εργασίας που του είχε γίνει από το Κοινοβούλιο.

106 Ως εκ τούτου, κατόπιν των προεκτεθέντων, είναι δύσκολο να κριθεί ότι υφίσταται παραλληλία ή ομοιότητα μεταξύ των πραγματικών περιστατικών των υποθέσεων αυτών και της προκειμένης καταστάσεως, δυνάμενη να στηρίξει τα επιχειρήματα του ενάγοντος.

107 Εξάλλου, για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 52 επ., δεν είναι δυνατόν να κριθεί ότι υφίσταται «επέμβαση δημόσιας αρχής» στον ιδιωτικό βίο κατά την έννοια του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ εφόσον ο ενάγων παρέχει τη συγκατάθεσή του στη δημοσιοποίηση πληροφοριών, όπως στην προκειμένη περίπτωση.

108 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι ο ενάγων δεν απέδειξε την ύπαρξη παραβάσεως της συμβάσεως σχετικά με τα δικαιώματα των ατόμων με αναπηρία ή της ΕΣΔΑ από το Κοινοβούλιο.

109 Κατόπιν των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα περί στοιχειοθετήσεως παράνομου χαρακτήρα της συμπεριφοράς του Κοινοβουλίου.

110 Δεδομένου ότι οι τρεις προϋποθέσεις σχετικά με την ύπαρξη εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης είναι σωρευτικές (απόφαση της 10ης Ιουλίου 2014, Νικολάου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, C-220/13 P, Συλλογή, EU:C:2014:2057, σκέψη 52), πρέπει να απορριφθεί η αγωγή στο σύνολό της, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθούν τα επιχειρήματα περί της ζημίας και περί του αιτιώδους συνδέσμου. Εντούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει τα επιχειρήματα αυτά.

2. *Επί της ζημίας και επί του αιτιώδους συνδέσμου*

Επιχειρήματα των διαδίκων

111 Ο ενάγων υποστηρίζει ότι η παράνομη συμπεριφορά του Κοινοβουλίου του προξένησε υλική ζημία και ηθική βλάβη.

112 Πρώτον, ο ενάγων υποστηρίζει ότι υποχρεώθηκε να ζητήσει τη συνδρομή δικηγόρου και ότι μόνο κατόπιν δύο οχλήσεων του δικηγόρου του το Κοινοβούλιο απέσυρε το έγγραφο από την ιστοσελίδα του. Εξ αυτού του λόγου, ο ενάγων υπεβλήθη σε έξοδα ύψους 1 000 ευρώ, ποσό στο οποίο ανέρχεται η υλική του ζημία.

113 Δεύτερον, όσον αφορά την ηθική βλάβη, ο ενάγων υποστηρίζει ότι αυτή προκύπτει από την παρελκυστική και απαξιωτική συμπεριφορά του Κοινοβουλίου η οποία τον έπληξε σοβαρά και του προκάλεσε ιδιαίτερη πίεση, λόγω της ανησυχίας του ότι ο γιος του, ο οποίος πάσχει από ψυχική νόσο και είναι εξαιρετικά εύθραυστος, ενδεχομένως να λάμβανε γνώση των δημοσιευμένων πληροφοριών. Αποτιμά δε την ηθική βλάβη ex aequo et bono στο ποσό των 40 000 ευρώ.

114 Στο υπόμνημά του απαντήσεως, ο ενάγων υποστηρίζει ότι το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της δημοσιεύσεως και του αιτήματος διαγραφής δεν ασκεί καμία επιρροή. Εξάλλου, επισημαίνει ότι υπέβαλε το αίτημά του περί διαγραφής αμελλητί, αμέσως μόλις έλαβε γνώση της δημοσιεύσεως των δεδομένων.

115 Ο ενάγων εκτιμά ότι υφίσταται άμεσος αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ του προβαλλόμενου παράνομου χαρακτήρα της συμπεριφοράς του Κοινοβουλίου και της βλάβης, διότι αυτός προκύπτει από τη δημοσιοποίηση των πληροφοριών από το Κοινοβούλιο, καθώς και από τη δυσχέρεια να επιτευχθεί η απόσυρση των πληροφοριών.

116 Το Κοινοβούλιο δεν αμφισβητεί ότι, εάν είχε στοιχειοθετηθεί η ύπαρξη παράνομης συμπεριφοράς, ο ενάγων θα είχε υποστεί υλική ζημία ύψους 1 000 λόγω της δικηγορικής αμοιβής που κατέβαλε. Εντούτοις, κρίνει ότι ο ενάγων δεν απέδειξε την ύπαρξη ηθικής βλάβης.

117 Τέλος, το Κοινοβούλιο δεν αμφισβητεί την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου εάν το Γενικό Δικαστήριο αποφανθεί ότι υπήρξε παράνομη συμπεριφορά και ότι ο ενάγων υπέστη ζημία.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

118 Υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, όσον αφορά την προϋπόθεση περί ζημίας, αυτή πρέπει να είναι πραγματική και βέβαιη. Αντιθέτως, ζημία καθαρά υποθετική και απροσδιόριστη δεν παρέχει δικαίωμα προς αποζημίωση (απόφαση της 28ης Απριλίου 2010, BST κατά Επιτροπής, T-452/05, Συλλογή, EU:T:2010:167, σκέψη 165). Εντούτοις, η προϋπόθεση που αφορά τη βεβαία ύπαρξη ζημίας πληρούται εφόσον η ζημία επίκειται και μπορεί να προβλεφθεί με επαρκή βεβαιότητα, έστω και αν δεν μπορεί ακόμη να υπολογιστεί αριθμητικώς με ακρίβεια (απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 1987, Zuckerfabrik Bedburg κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, 281/84, Συλλογή, EU:C:1987:3, σκέψη 14).

119 Ο διάδικος που επικαλείται την ευθύνη της Ένωσης οφείλει να προσκομίσει αποδείξεις ως προς την ύπαρξη ή την έκταση της ζημίας που επικαλείται και να θεμελιώσει μεταξύ της ζημίας αυτής και της συμπεριφοράς που προσάπτει στο όργανο αρκούντως άμεση σχέση αιτίου-αιτιατού (απόφαση BST κατά Επιτροπής, σκέψη 118 ανωτέρω, EU:T:2010:167, σκέψη 167).

120 Επισημαίνεται ότι το Κοινοβούλιο δεν αμφισβητεί την ύπαρξη της προβαλλόμενης από τον ενάγοντα υλικής ζημίας, ήτοι τη δικηγορική αμοιβή που κατέβαλε, εάν υποτεθεί ότι όντως υφίσταται παράνομη συμπεριφορά.

121 Αντιθέτως, διαπιστώνεται ότι ο ενάγων δεν απέδειξε την ύπαρξη ηθικής βλάβης. Περιορίστηκε στο να υποστηρίξει ότι η παρελκυστική και απαξιωτική συμπεριφορά του Κοινοβουλίου τον έπληξε σοβαρά και του προκάλεσε σημαντική πίεση, χωρίς να προσκομίσει κανένα αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξη του εν λόγω επιχειρήματος. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η εν λόγω αιτίαση.

122 Κατόπιν των προεκτεθέντων, τα επιχειρήματα του ενάγοντος περί υπάρξεως ηθικής βλάβης πρέπει να απορριφθούν.

123 Τέλος, πρέπει να υπομνησθεί ότι γίνεται δεκτή η ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου εφόσον υφίσταται άμεση σχέση αιτίου-αιτιατού μεταξύ του πταίσματος του οικείου θεσμικού οργάνου και της προκληθείσας ζημίας, και ότι στους ενάγοντες απόκειται να την αποδείξουν (απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 1999, Hautem κατά ΕΤΕ, T-140/97, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:T:1999:176, σκέψη 85). Κατά πάγια νομολογία, η ζημία πρέπει να απορρέει κατά τρόπο αρκούντως άμεσο από τις επικρινόμενες ενέργειες (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 25ης Ιουνίου 1997, Perillo κατά Επιτροπής, T-7/96, Συλλογή, EU:T:1997:94, σκέψη 41).

124 Από τη νομολογία προκύπτει ότι, καίτοι δεν μπορεί να απαγορευθεί στους ενδιαφερομένους να ζητήσουν ήδη από το στάδιο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, δικηγορικές συμβουλές, αυτό αποτελεί προσωπική τους επιλογή που δεν μπορεί να καταλογιστεί στο οικείο θεσμικό όργανο (απόφαση της 9ης Μαρτίου 1978, Herpels κατά Επιτροπής, 54/77, Συλλογή, EU:C:1978:45, σκέψη 48, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2007, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-331/05 P, Συλλογή, EU:C:2007:390, σκέψη 24, και απόφαση της 8ης Ιουλίου 2008, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-48/05, Συλλογή, EU:T:2008:257, σκέψη 415). Τα έξοδα στα οποία από δική του πρωτοβουλία υποβάλλεται ο ενδιαφερόμενος δεν μπορούν, ως εκ τούτου, να καταλογισθούν στο Κοινοβούλιο (βλ., κατ' αυτήν την έννοια, προπαρατεθείσα απόφαση Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, EU:C:2007:390, σκέψη 27). Ως εξ τούτου, ελλείπει παντελώς ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της υλικής ζημίας που ο ενάγων υποστηρίζει ότι υπέστη και των ενεργειών του Κοινοβουλίου.

125 Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα του ενάγοντος περί υπάρξεως αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ του προβαλλόμενου παράνομου χαρακτήρα της συμπεριφοράς του Κοινοβουλίου και της υλικής ζημίας πρέπει επίσης να απορριφθούν.

126 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο το αίτημα του ενάγοντος περί αποκαταστάσεως της ζημίας που υποστηρίζει ότι υπέστη.

Επί των δικαστικών εξόδων

127 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι ο ενάγων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, συμφώνως προς το σχετικό αίτημα του Κοινοβουλίου.

128 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο Επόπτης πρέπει να φέρει τα δικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Ο CN φέρει τα δικαστικά έξοδα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, καθώς και τα δικά του δικαστικά έξοδα.

3) Ο Ευρωπαίος Επόπτης Προστασίας Δεδομένων (ΕΕΠΔ) φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Δεκεμβρίου 2015.

(υπογραφές)